

Zdenko Huzjan:
TELO KOT METAFORA

Znotraj dominacije vida ali geneze tradicionalne dominacije vida, ki je danes znotraj slikarstva "dodatno" podprta z vrsto sodobnih medijev, je "vrnitev k telesu" ali telesnosti v sliki ponovno poudarjena.

Že sam proces upodabljanja je oblika dokazovanja površin, iz katerih vznikajo naša telesa. Naše telo, njegovi atributi in prostor govorijo o vezeh, ki niso deljive in ki zadržujejo ali vzpostavljajo stanje telesa.

V mojem času je to "reagiranje" na telo kot spoznanje, da smo del vseobsežne kemije (vse je kemija ali vse je pretvorba iz ene snovi v drugo), kjer smo del te vsebine in kjer svojega bistva ne dosegamo več. Kadar iščemo resnico o sebi, se pravzaprav od nje odmikamo.

V tem spoznanju podobe trajajo, ne drobijo prostora, temveč ga zavzemajo in ga zapirajo vase, v telo časa, ki je nedeljivo. Ta ljubezen do upodabljanja je močna, čeprav vzpostavlja le fikcijo telesnosti, kot neprestano izmikanje. Vendar je po filozofu J. L. Scheferju ta prekravljenost s kozmičnim vzpostavljena ob spoznanju, da v naravo, v kemijo časa, ne prinašamo ne prostora in ne časa in videti je, da sta prostor in čas že od nekaj pripravljena na naš sprejem. To pa prinaša v našo pojavnost nemir in tesnobo umeščanja, ki nas spremlja do konca naših dni.

Zato se omenjena nedeljivost s fikcijo kot podobo, katere instrument je naše telo, povezuje s časom kot "zgodba", kot metafora naše zgodovinske in kulturne verige. Slikanje je zame, ob opisanem reagiranju na prostor vznikanja, izumljanje forme za podobe, ki so del alegorij ali mreže pomenov, ki prevajajo moj čas v lastno resničnost.

Tako je moja resnica sveta utelešena moč do forme, kjer se iz praznin prostora ustvarja "nova narava", ki se mi kaže kot slikarju edina možna manifestacija jaza v realnem svetu.

Gre za spoznanje o nedeljivosti sveta (atomas), ki se v našem življenju pojavi že v rani mladosti, ob prvi misli na smrt (ob misli na neizbežno minevanje), ki nas nato nedeljivo pelje vanjo.

Tako se v mojih postopkih slikanja vzpostavlja življenjska energija (eksistenca), pogojena z bližino smrti, kot psihično gibalno ali kot antropomorfna figura s komaj zaznavno situacijo in kot arhetipska situacija ali kot iluzija situacije.

Poljska humanistka Ź. Nalewajk ob tem ugotavlja, da je psiha sodobnega telesa ambivalentna. Kljub temu ostaja telo temelj vsega bivanja in je zato v vsakem položaju arhetipska. Šele telesnost nam omogoči občutenje ali prestopanje v Drugačno. Pri poganjanju reflektivnega delovanja zavesti prekoračitev ali preseganje telesnega ni nikoli popolna in prav zato je telo sinonim za problematičnost sveta.

Moje slikarstvo povzema zapisano s "tišinastimi" barvnimi prehodi, ki so enkrat sanjavi in drugič izrazito telesni. Med njima je bližina svetlobe kot vzglavnik življenja, v katerega se prebujam in vanj polagam svojo lastno senco. V metafori je to lahko oblika "Gnezda" ali "Gnezdenja", ki ima v sebi tako personalistično kot eksistencialno (bivanjsko) držo.